

"El perill és reaccionar davant la interpel·lació de Francesc des de la 'ideologia' i no des de l'evangeli"

Dill, 23/09/2013 per Catalunya Religió

(Màxim Muñoz -CR) Un dels primers sentiments que vaig tenir en llegir [l'entrevista al Papa](#) va ser: "**Francesc està fent a l'església d'avui el que Jesús va fer amb el judaisme del seu temps**: ajudar-la a anar a l'essencial i denunciar la ideologia que converteix l'evangeli en un conjunt de doctrines per imposar a la gent".

I les diverses lectures de l'entrevista m'han anat reafirmant en aquesta intuïció. El Papa Francesc encoratja l'Església a una reforma d'actituds, que considera prioritària a la necessària reforma de l'organització i de l'estructura. **Somnia amb una Església que va a l'essencial de l'evangeli de Jesús**: capaç de viure en la novetat i el risc que suposa "caminar en la fe" i capaç de ser instrument de la misericòrdia i la guarició de Déu, una Església samaritana, "com un hospital de campanya" que guareix, encoratja, acompanya.

He quedat impressionat per aquesta comprensió dinàmica de la fe i de la mateixa vida.. "La vida no ens ha estat donada com un guió en el què ja està tot escrit"... "La vida consisteix a caminar, fer, cercar, veure... Cal embarcar-se en l'aventura de la recerca de l'encontre i del deixar-se cercar i trobar per Déu... A Déu se'l troba caminant. "La nostra no és una fe-laboratori, sinó una fe-camí, una fe històrica. Déu s'ha revelat com a història, no com un compendi de veritats abstractes". El Papa puntualitza que **aquesta visió no es pot interpretar com a relativista si s'entén en sentit bíblic**, segons el qual "Déu és sempre una sorpresa i mai se sap on i com trobar-lo, perquè no ets tu qui fixa el temps ni el lloc per trobar-te amb Ell. Cal discernir l'encontre. I per això el discerniment és fonamental".

Per això cal ser experts en discerniment, una de les herències jesuítiques que ell

més aprecia. És **un exercici no fàcil que s'ha de fer sempre en presència del Senyor** i escoltant el que succeeix, el sentir de la gent, sobretot dels pobres, les exigències que neixen de les coses, de la gent, de la lectura dels signes dels temps.

Aquesta visió de la fe i del que és essencial es contraposa clarament a una altra comprensió que el papa titlla d'ideologia molt perillosa, i que podem dir que està afectant a sectors importants i influents del catolicisme actual (bisbes inclosos): la "restauracionista" o "legalista", que "tot ho vol clar i segur", amb un "desig d'ordre, entès com a pura conservació, com a defensa", "cerca sempre solucions disciplinars", que "tendeix a la seguretat doctrinal de forma exagerada", des d'una visió "estàtica i involutiva" "cerca obstinadament recuperar el passat perdut" i s'obsessiona "per transmetre de forma desestructurada un conjunt de doctrines per imposar-les insistentment".

Arriba a dir: "Si una persona diu que ha trobat Déu amb certesa total, sense cap marge incertesa, alguna cosa no va bé... si un té respostes a totes les preguntes, estem davant una prova que Déu no és amb ell... és un fals profeta que utilitza la religió en bé propi". També parla de la "fe-laboratori" i dels "pastors de despatx", amb "ànima de funcionaris".

El Papa alerta del perill que, enduts per aquesta mena d'ideologia, **perdem l'essencial de l'evangeli i, essent dogmàticament o moralment molt exactes** i fidels a la doctrina cristiana, no acabem essent infidels a l'Evangeli de Jesús, que sempre és salvació, esperança, alliberament, guarició i no amenaça, judici, condemna.

Crec, doncs, que el Papa **ens interpel·la fortament, fins i tot als qui amb el cap combreguem plenament amb aquest camí de renovació**, perquè no ens invita a un canvi "d'idees", sinó d'actituds i de registre. Exactament el que Jesús va fer: no va establir amb els fariseus i els mestres de la Llei una controvèrsia teòrica, sinó que, a partir de situacions concretes, va invitar a una conversió del cor: "què és lícit fer en dissabte: salvar una vida o deixar-la perdre?"; "dona, ningú no t'ha condemnat? Ja tampoc no et condemno", "misericòrdia vull i no sacrificis", "no són els bons els que necessiten el metge, sinó els malalts...". Per no parlar de "ai de vosaltres, fariseus hipòcrites..." i de com queden retratats el levita i el sacerdot a la paràbola del Bon Samarità.

El perill, avui com aleshores, és reaccionar davant d'aquesta interpel·lació des de la "ideologia" i no des de l'evangeli, **tant per part dels qui el criticaran o silenciaran perquè relativitza l'ortodòxia doctrinal, com els qui l'enaltiran** perquè finalment tenim un papa que es declara que no és de dretes.

Màxim Muñoz és president de Unió de Religiosos de Catalunya i provincial del Claretians